

TÄÄHEKE

NR. 8

1979

Pildistanud VOLDEMAR NAGEL

Kolmel suvekuul kuus korda torkab Aaspere 8-kl. Kooli Iga õpilane leivatüki tasku, võtab jalgratta ja läheb. Kodused ei peagi küsima: kuhu mineki Leib ja ratas annavad mõista, et suund seatakse koolimaja poole, kus ootavad hobune Esko ja aed. Need mõlemad nõuavad armastust ja hoolitsust.

Tänavu suvel olid aiatööpäevad eriti huvitavad, sest kevadel rajati uus kooliaed. Õpitöö käib juba mitmendat aastat uues hoones, nüüd toodi aedki koolimajale ligemale. Aia rajamine pole kerge töö, kuid aasperlastele oli palju raskem vana lõhkumine. Seda aeda tunti oma rajoonis, meie vabariigis ja kaugemalgi. Mitmed lilled kasvasid kunagi kaugel Siberi mullas või hoopis Altai kivises pinnases, enne kui Aasperes õitsema hakkasid. Oranžid siberi kullerkupud tunnevad endid siinsete kollaste kõrval päris koduselt. Meie oma

metsast pärit metspipar, mis muidu ikka puude varjus kasvanud, lobbab siin päris päikesepaistelises kohas. See üllatas isegi elukutselisi taimetarku.

Aiatööd ei pelga Aasperes vist ükski õpilane. Tööhoos jäävad lillede ning taimede nimed nagu iseenesest meelde. Siit saab alguse taimetundmise tarkus, mida õhutab direktor Voldemar Nagel. Õpilased on uhked, et nende aias õitseb kaksikümne viis sorti tulpe, kaksikümne seitse sorti kollaseid nartsisse ning kolmeist eri värvi pojengipöösast.

Raivo neljandast klassist arvas, et temast tuleb küll aiatöömees. Kõigist aednike muidugi ei saa, aga kooliaias õpitakse nägema loodust, tema värve ja ilu. Ja kui huvi ning armastus looduse vastu jäävad kestma, rajavad aasperelased tulevikus veel palju uusi aedu.

VIIVI VARIKSAAR

ADOLF RAMMO

MIDAGI NALJAKAT

KATUSETÕRVAJA
LIIGUTAS TÕRVA,
KUI SEAL ÜKS PUTUKAS
LENDAS TA KÕRVA.

KUIDAS SA KOUGID,
KÄED TÕRVAGA KOOS!
MIDAGI NALJAKAT
POLNUD SES LOOS.

KATUSETÕRVAJA
TÕÖTADA PÜUDIS,
KUNI TA KÕDI KÄES
APPI HÜÜDIS:

«APPI, MUL KÕRVAS
ON KÄRBES VÕI KIHU!
MÕNI EHK AITAKS,
KEL PUHTAM PIHU!»

ILMA ET KAHT KORDA
HÜÜDA TA PRUUGIKS,
LIPSABKI LAPSI
KATUSELUUGIST.

MUHELEB TÕRVAL,
KÄED TÕRVAGA KOOS.
MIDAGI NALJAKAT
ON JU SES LOOS!

Illustreerinud EDGAR VALTER

Pildistanud GUSTAV GERMAN

Luuletaja, reisikirjanik, romaani- ja lastekirjanik, tõlkija — seda kõike on VLADIMIR BEEKMAN, kes 23. augustil tähistab oma 50. sünnipäeva. «Tähekesed» lugejatele on kirjastuse loomingu hästi tuttavad tragi Aatomik ja ettevõtlik Raua-Robert. Muidugi ütlemele Vladimir Beekmanile ka suur aitäh selle eest, et ta eesti lastele tutvustas Pipi Pikksukka, Väikevenda ja Karlssonit ning teisi Astrid Lindgreni raamatute lustakaid tegelasi.

PALJU ÕNNE!

VLADIMIR BEEKMAN

Varesevägi

See lugu juhtus tänavu kevadel, ühel ilusal hommikul.

Meie tänavaaäres seisavad majad ainult ühel pool, teisel pool algab park. Männid kasvavad natuke eemal, vastu tänavat on lagendik. Hommikuti on see tänavapool päikest täis ja seal armastab koos käia parv ümberkaudseid vareseid. Hiljem, päeval, lendavad nad laiali, sest siis on igaühel neist ilmselt oma tööd ja toimetamised.

Sellel hommikul, millest juttu, olid vareсед jälle platsis. Mõned istusid mändide otsas, vaatasid ilma ja pühastasid nokaga rinnaesise halle sulgi, suurem osa aga keksis ja kõndis lagendikul ringi ning otsis maast mingeid neile vajalikke väärtasju või palukesi. Meil on vaikne tänav, hommikuti ei sõida ega käi siin pea keegi, nõnda said vareсед üsna segamatult olla.

Siis tuli naabermaja värava alt tänavale naabri valge kass. Ta on alles üsna noor ja kogenematu, elab enamjaolt vaikset toakassi elu, mõnikord ajab

õuel varblasi taga ja tänavale usaldab ta haruharva tulla. Eks ilus päikesepaisteline hommik andnud temalegi julgust ja hakkamist. Kass ronis värava alt välja, vaatas, nägi teispoole tänavat vareseid — ja kangestus üllatusest.

Kõndivat varest maksab vaadata. See on uhke lind. Ta astub laia enesekindla sammuga, mustad tiivad vastu halle külgi surutud, otsekui tähtis isand mustas sabakuues, käed selja peal. Naabri valge kassi silmad löid kilama. Ta südames süttis jahikirg. Eks ta arvanud, et mida suurem jahilind, seda parem — küüned jäävad kindlamini taha. Ta litsus kõhu vastu asfalti ja hakkas õppinud tiigri kombel varestele ligi hiilima.

Vareсед märkasid kassi kohe, kuid ei teinud väljagi. Kass aga arvas uhkelt, et ta on üliosav hiilija, keda linnud ei näe. Küllalt ligi jõudnud, sööstis ta suure hüppega lähima varese poole. Samal silmapilgul, kassi poole pilkugi heitmata, lehvitas vares korra tiibu ja maandus poolteist meetrit kaugemal. Kassi meelest oli see varese ärilend täiesti juhuslik, sabaga ärevalt maad piitsutades asus ta järgmist lindu hiilima. Aga kõik kordus. Pikepeale hakkas kass taipama, et vareсед lihtsalt narrivad teda. Kõige rohkem tegi viha see, et linnud temast põlastavalt mööda vaatasid, nagu oleks ta õhk.

Kass kargas paremale ja vasakule, aga tal ei läinud isegi korda varese sabasulgi puudutada. Vareseparv lagendikul ei kartnud teda, määndide otsast lendas uusi vareseid kassi lollitama.

Viimaks vareсед tüdisid. Korraga tõusis üks eriti suur vares õhku, tegi tiiru lagendiku kohal ja sööstis madallennul kassi poole. Vaene jahimees kokkus hirmsasti ja surus ennast vastu maad lapikuks. On kohutav, kui sinu peale pikeerib vuhinal tohutu lind, tugev must nokk õieli ja teravad küünised kõhu all haardevalmis! Vares ei puudutanud kassi, põikas kõrvale ning maandus eemal männiladvas. Vaevalt aga oli kass kõhu maast lahti kergitanud, kui tuli järgmine lind. Selle järel kolmas — ja nõnda edasi.

Kui kass taipas, et vareсед teda enam rahule ei jäta, taganes ta. Vareсед lasksid tal minna. Maksis aga vennikesel peatuda, kui juba pikeeris järjekordne vares. Kass katsus vastu hakata, keeras ennast ründajate poole ja sudis käpaga, aga see oli loofusetu ettevõtmine. Pisikeste küüntega valge kassikäpp on vilets relv varese suurte mustade küüniste, pika terava noka ja tugevate tiivanukkide vastu. Tuli uuesti põgeneda.

Vareсед ei jätnud enne järele, kui alandusest sorgus sabaga kass värava alt tagasi oma õuele pages. Seejärel jätkasid nad oma koosolekut, nagu poleks midagi juhtunud.

Nüüd hiilib naabri kass iga kord enne tänavale tulekut tükk aega värava alt, uudistab maailma. Kui ta siis märkama juhtub, et läheduses on vareseid, tuleb talle alati meelde mõni kiire asjatoimetus tagaõuel ja ta kaob otseteed sinna.

Emast ja isast Tja televisioonist

Mari, vaatad sa tihti telesaa-
teid!

Lastesaateid vaatan. Emal ütleb, et palju vaadata pole hea.

Miks!

Silmad väsivad. Ja aega kulub palju. Tahan ju ka õues käia, mängida. Õppimistki ei saa unarusse jätta.

Emal rääkis, et käid telemajas sageli. Mida sa emal tööst oskad jutustada? Emal on teadustaja. Ka minu isa töötab televisioonis. Ta on operaator. Nad teevad seda tööd juba väga kaua. Emal tunnevad vist küll kõik lapsed, kes lastesaateid vaatavad. Kui vahel linnas jalutame, ütlevad lapsed emale «Tere!» või sosistavad: «Näe, tädi Ruth!»

Isa töötab telekaameraga. See on nagu suur kohver, ainult liigub ratastel. Ühes otsas on suur klaassilm ehk objektiiv, teises väike ekraan. Kes klaassilma ette satub, see ka ekraanilt paistab.

Tead sa, kuidas lastesaateid tehakse?

Täpselt ma ei tea. Kui emal saade ette valmistab, võtab ta koju tulles teksti kaasa. Kodu õpib ta jutu pähe. Vahel loen ka mina teksti. Teen Hunt Kriimsilma häält ja kujutan ette, mis sel ajal ekraanilt võiks paista. Saate proovid on minu meelest kõige huvitavamad. Proovi ajal lepitakse kokku, kuhu keegi peab istuma, millal mida ütleva, mitu sammu astuma, kuhu vaatama.

Need, kes televisioonis esinevad, peavad olema kui näitlejad. Rääkida tuleb seda, mis saate autor on kirjutanud, ainult et peast. Korraka rääkida ei tohi. Siis ei saa vaataja midagi aru ja pealegi pole nii viisakas. Veel peavad nad olema lõbusad ja rõõmsameelsed. Naerda tuleb ka siis, kui ise hoopis kurb oled.

Emal ütleb, et kui proov läbi, on peal märg. See tuleb ka sellest, et stuudios põleb palju suuri lampe. Peal olema väga valge. Muidu pilt tuleb ekraanil udune.

Pildistanud VILLU MAASK

Isa ja emal ei käi tööl mitte nii, et hommikul lähevad ja õhtul tulevad. Ükskord läheb emal vara ja on lõunani ära. Siis läheb isa ja tuleb õhtul hilja. Teinekord on nad kogu päeva tööl, tulevad, kui juba magan. Ka laupäeval ja pühapäeval võivad nad tööl olla.

Oled sa ka ennast televisioonis näinud!

Kord, kui emal Hunt Kriimsilma proovi tegi, pani isa mind kaamera ette. Siis nägin ennast ekraanil. Naljakas oli küll. Kui päris väike olin, ei saanud ma kuidagi aru, et emal istub

kodus ja samal ajal räägib televisioonis selle kriimsilma. Nüüd tean, et see saade tuli siis videomagnetofonilt. See näeb välja nagu päris magnetofon, ainult on palju suurem ja lint peopesa laiune.

Tunned isa ja emal tööd hästi. Meeldib see sulle!

Ei oskagi öelda. See on raske töö. Varem tahtsin ikka õpetajaks saada. Peab mõtlema.

MARI PÜSSIGA
rääkis
JOHANNES PIRITA

VARAKAS HARAKAS

KAEVUVINNAL VAHTI PIDAS
EDEV HARAKAS.
MIDA MEELDIVAMAKS PIDAS,
SEDA VARASTAS.
TARIS KOJU KÕIK, MIS SÄRAS,
LOENDAS TULUSID.
ASKELDUŠTES, KISAS-KÄRAS
NÄRVID KULUSID.
PESAPUU JA ÕUE VAHEL
RÄNDAS RIIELDES.
OKSATÜÜKAL PUHKAS VAHEL,
PESSA PIIELDES.
ESEMETEST TULVIL TUBA,
KOLLE JAHTUNUD.
ISE SINNA AMMU JUBA
TA EI MAHTUNUD.

TEO TELEVIISOR

MEHED TEEL ON METSATÖÖLE.
SIPELGAS SEOB KIRVE VÕÖLE,
ROHUTIRTS ON MOOTORSAEGA,
AINULT TEOL EI OLE AEGA.

TIGU TOAS ON NÄRVILINE.
TELEVIISOR VÄRVILINE
NÄITAB AINULT SEIKLUSFILMI,
RAISKAB AEGA, RIKUB SILMI,
AGA SIISKI MEELI KÕIDAB.

PALGIKOORMAL MÕÖDA SÕIDAB
SIPELGAS, SEE VIRK JA TÖÖKAS.
VÄRAVALT VEEL NAABRIT NÕOKAB:
«TIGU, KAS SA END EI TEOTA,
VEETES PÄEVAD AINSA TEOTA?»

LEPATRIINU LEETRID

VALJULT HUILATES SIREENI,
SÕIDUK ÜMBER PAISKAB SEENI,
OLLES HETKE PÄRAST KOHAL
LEPATUKAS, SÜNDMUSKOHAL.

SIILIST TOHTER HABET NÄPIB.
LEPATRIINUL SELJAL TÄPID,
VAHEST LEPIKUS ON LEETRID?
VAJA TOPSUTADA EETRIT,
PIIR NII PANNA PISIKUILE;
NAKKUSOHUS ISIKUILE
TEHA MITU KAITSESÜSTI...

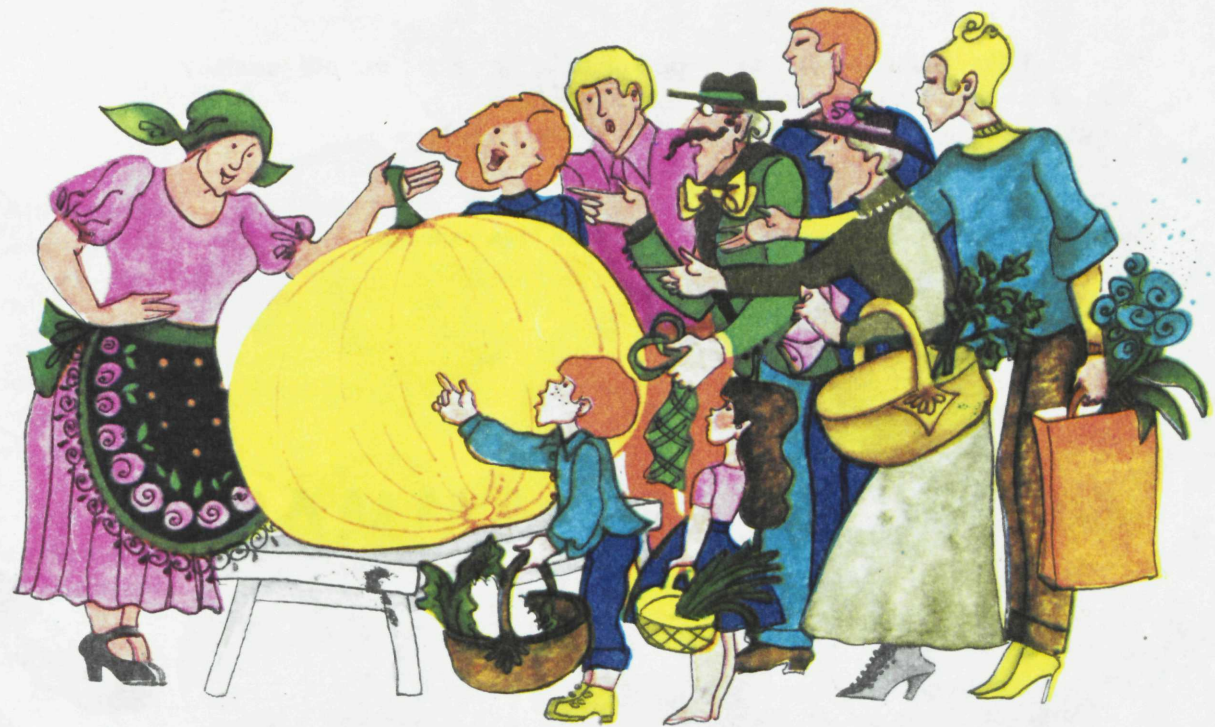
DOKTOR, SÜSTLANÕELAD PÜSTI
PLAANITSETUD PROTSEDUURIKS,
MÕTLEB: «KUI VEEL ASJA UURIKS...?»

UURIB, KUNI KÄES ON SELGUS.
VALEHÄIRE ANTI, SELGUS.
POLE TÄPID TRIINU SÄRGIL
HAIGUSE-, VAID MATKAMÄRGID.

IGASUGUSED ASJAD

Meil on telekas, makk ja diivan.
Kaks lauda, kohvi- ja söögi-.
On üks kann, kus hoitakse piima.
On kapid riide- ja köögi-.

On konstruktor, klotsid ning karu.
On saapad ja aluspüksid.
Mõnda asja on ülearu
ja mõni on väga üksik.

Illustreerinud ELLE TIKERPÄE

TURG

Turul on sibul ja turul on küüslauk
ja on nui- ja lill- ja harilik kapsas.
Turul on kole suur kõrvits justkui mauk,
kõik muudkui pärivad, mis ta ka maksab.

Turul on petersell, turul on seller,
mõlemad pannakse supipotti.
Turueit hõikab: «Kellel on keller,
see võtku kartulit mitu kotti!»

Elas kord üks väike tüdruk, kellel oli kombeks iga päev üks pilt joonistada. Ühel õhtul küsis isa: «Mida sa seal sikedad!»
 «Mida ma sikedan!» kordas tüdruk. «Sikerputte sikedan.»
 «Sa oled ise üks väike Sikerput,» naeris isa.
 Sellest päevast peale hakkasid kõik väikest tüdrukut Sikerputiks kutsuma. Ka Hille Tänavsuu, kes väikese tüdruku lood on kirja pannud.

HILLE TÄNAVSUU

KINDAKIRJAS LAMMAS

Nii kui vanaema kuhugi istuma jääb, on tal kohe sukavardad näpu vahel. Liigutab neid natuke siia-sinna ja juba hakkabki varraste alt kas kirju kinnas või soe sokk või koguni kampsunihölm välja venima. Vanamemme lõngakerade korvis leidub suuri kerasid ja väikseid nubleid, üks ilusamat värvi kui teine. Kui vanamemm hakkab uut kinnast looma — just nii ta ütleb —, peab ta korvi juures aru. Võtab suure samblarohelise kera, kaalub seda käes ja ütleb: «Sinust saab kinda aluslõng. Nüüd vaatame sulle seltsilised ka.»
 Ta kobab korvis ringi ja valib samblarohelise kõrvale kõrvitsakollase, salatirohelise ja kirsipunase kera. Vahel on tal varda otsas kohe mitumitu lõnga korruga.
 «Kust sa nii ilusad lõngad saad?» pärib Sikerput.

«Eks ikka lamba seljast,» muheleb vanamemm.
 «Kuidas lamba seljast?» ei jõua Sikerput ära imestada. «Mina pole lamba seljas ühtki lõngakera näinud.»
 Vanaema seletab:
 «Lamba seljas on vill. Kui vill on küllalt pikaks kasvanud, niidan selle maha, pesen puhtaks ja vahetan lõnga vastu. Lõngad aga värvin siis ise ära. Niisuguseks, nagu meeldib.»
 Lihtne ja selge jutt sellest keerulisest asjast. Aga kõik võiks ju veel palju lihtsam olla. Vill võiks ju kohe lamba seljas ilus kirju olla, siis poleks nii palju mässamist. Ja mis tore oleks, kui karjamaal sööksid rohtu kindakirjas lambad!
 See mõte hakkab Sikerputile väga meeldima. Ta võtab värvipliatsid ja hakkab sirevirekirjut lammasest joonistama.

KIVIDE KOOSOLEK

Sikerput käib taadiga metsa-serval kõndimas. Taat jäi hiljaegu pensionile ja nüüd on tal palju aega. Nüüd on aega teha luuda, mida vanamemm ammu igatseb. Nii nad kahekesi — Sikerput ja taat — luuaoksi otsivadki. Luua jaoks tuleb head oksad leida, seletab taat, tugevad ja vetruvad. Noorest kasevõsast ta neid löikab. Sikerput tahab endale ka luuda ja taat löikab talle kena peotäie oksti.

Tagasi tulevad nad üle põlluveere. Suure toomingapõõsa all tukub hall lambakari. Ainult ükski neist lamastest ei liiguta ja kui lähemalt vaadata, pole neil saba ega suud. «Mis need on?» küsib Sikerput. «See on kivivare,» ütleb taat. «Traktorid vedasid põllult kõik kivid siia kokku. Siin on neil üheskoos lõbusam olla.»

Sikerput pole varem nii palju ja nii suuri kive näinud.

Tükk aega uurib ta halle kivimürakaid.

«Pst!» paneb Sikerput sõrme suule, kui taat midagi ütelda tahab. «Kivid peavad koosolekut, neid ei tohi praegu segada.»

«Ei tea, mis koosolekut nad ka peavad?» küsib taat muheldes ja paneb käe vanainimese kombel kõrva juurde, et kivide kõnet paremini kuulda.

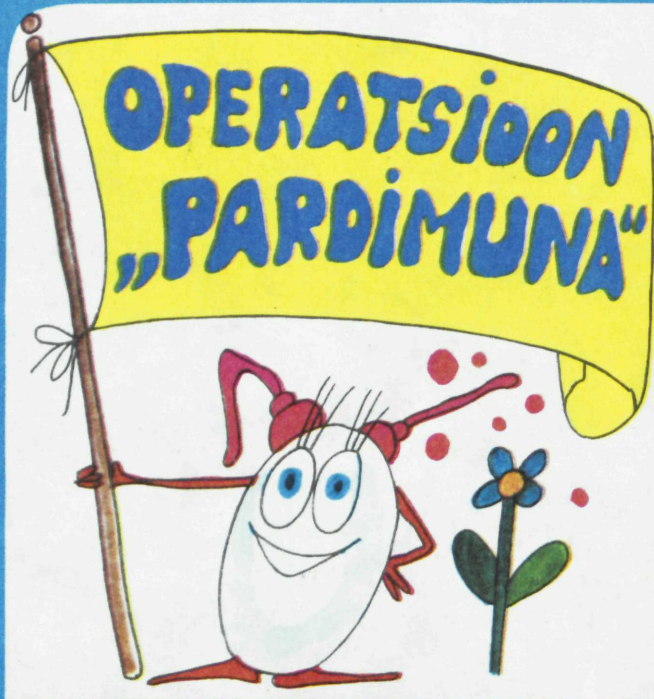
«Vaata, nad saadavad seda vana sammalpead pensionile. See suur terava ninaga kivi peab parajasti kõnet,» seletab Sikerput. Kikivarvul astuvad nad tagasi, et mitte rohkem kivide koosolekut segada.

«Näe, Sikerput toonud enda jaoks hea hulga vitsi,» naerab onu kodus. Nii rumala jutu peale ei ütle Sikerput sõnagi. Ainult nohiseb.

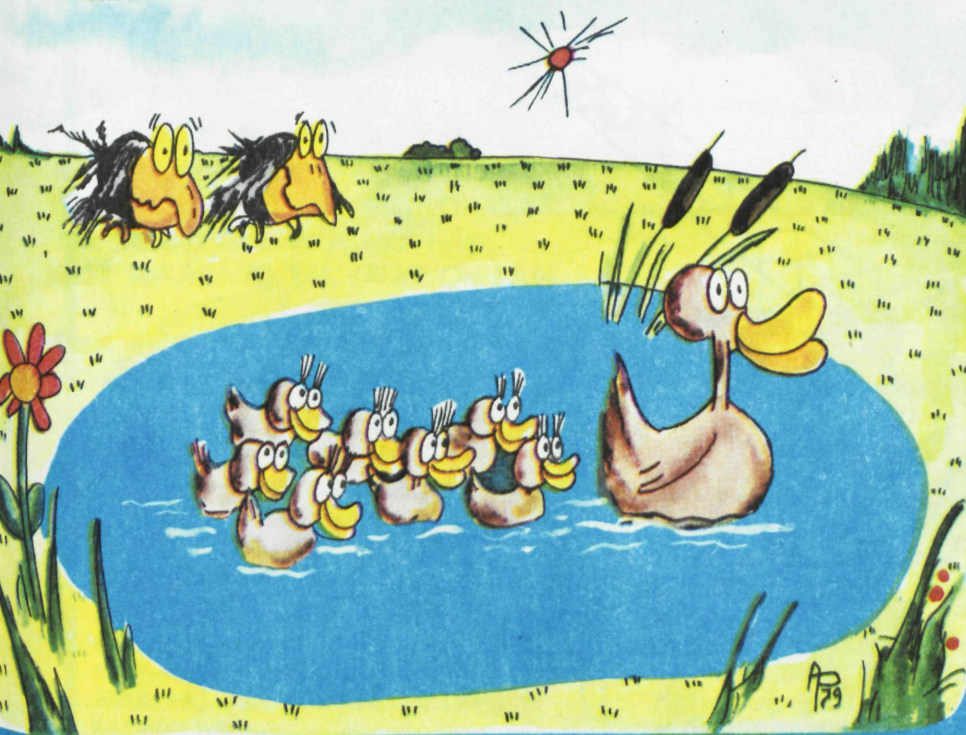
Taat aga küsib onult: «Mis sa arvad, kui palju see suur kivi, mis põlluservale on lükatud, ka pensioni hakkab saama?»

Nüüd jääb onu nohisema. Selle peale ei oska ta midagi kosta.

SINA MEELITAD NAD
TUULELOHEGA PESA
JUUREST EEMALE.

Illustreerinud AVO PAISTIK

TŠEHHI KIRJANIK
JOSEF ČAPEK

POISIST, KES KANGESTI ARSTI KARTIS

Elas kord üks poiss, küll ta oli vastik poiss, kohe nii vastik, et talle oleks võinud Vastik nimeks anda ja teda oleks võidud samuti ka Jonnipunniks või Jonnijussiks või Jonnipulgaks hüüda, ja see poiss kartis kangesti arsti. Aga muidu, ohoo, muidu mängis ta kole kanget meest, et tema ei kartvat lohemadu, et tema paneks hiiglase pikali, et tema lööks rõõvlil pea kiviga lõhki ja et ta ei kardaks korstnapühkijat mitte üks raas; kuid arsti juures suud lahti teha ja arstionule keelt või kurgumandleid näidata, seda ta kartis. Ükski hing ei suutnud ühegi hinna eest teda sundida, et ta ei kardaks ja suu nagu kord ja kohus lahti teeks.

Aga ükskord hakkas sellel poisil hammas valu tegema. Eks siis mindud temaga arsti juurde, et arstionu tema hamba ära parandaks ja plommi sisse paneks. Kuid poiss kartis nii kangesti, et ei tahtnud suud lahti teha. Ei tee ega tee mitte kuidagi, päris häbilugu, kuidas ta vastu punnis, ja arst ei saanudki hammast parandada ja nii mindi sama targalt koju tagasi. Ja mis seejärel juhtus! Mida edasi, seda rohkem tegi hammas valu, valutab ja valutab ja auk hamba sees muutus aina suuremaks ja suuremaks, poiss aga ajab muudkui vastu ja kardab arsti ja suud lahti ei tee. Mida edasi, seda suuremaks ja suuremaks muutus auk hambas, kuni august sai lausa kuristik. Ja ükskord väljas kõndides oli see poiss hooletu ega vaadanud ette ja komistas ja õnnetus oligi partsti käes: poiss kukkus auku, mis tal hamba sees oli, kadus sinna sisse, oligi kadunud ja jäigi jäljetult kadunuks.

Ja-jah, kadus ülepeakaela auku ja jäigi kadunuks ja ainult auk jäi järele! Nii saigi see Vastik ehk Jonnipunn ehk Jonnikärakas õnnetul kombel otsa, sellepärast et ta nii koledasti arsti kartis ega tahtnud lasta hammast plombeerida.

Tõlkinud LEMBIT REMMELGAS

Ülal: «Sporditee algus» — joonistanud
KAIDO KAMPUS Võru Pioneeride Maja
kunstiringist.

KUS ELAB JÄNKU

MINA SEDA KÜLL EI TEA;
KUS JÄNKUD ELAVAD.
NEIL ON PIKAD KÕRVAD PEAS,
VIST KUUSEMETSAS ELAVAD.

NEIL ON KARVAKASUKAD,
PEHME SABAJUPP.
JÄNKUD ON KÕIK ARMSAD
VÄIKSED JÕMPSIKAD.

6-aastane MART RÜÜTEL
Tallinnast

KUI MA ÜKSKORD SUUREKS SAAN

Kui ma saan suureks, siis hakkan juuksuriks. Tahan õpida seda tööd hästi tegema, et võiksin paljudele rõõmu valmistada. Juba praegu mängin kodus juuksurit. Ema, õde, isa ja vend seisavad ukse taga järjekorras. Minul on valge kittel seljas, peeglilaul lebavad tööriistad. Ja nii ma kordamööda kutsun nad sisse ning lõikan mängult juukseid ja teen soenguid. Tahan olla hea ja viisakas juuksuritädi, teha ilusaid soenguid, et kõik minu tööd kiidaksid.

MONIKA PORKMAN,
Kohtla-Järve 1. Keskkooli
IIc klassi õpilane

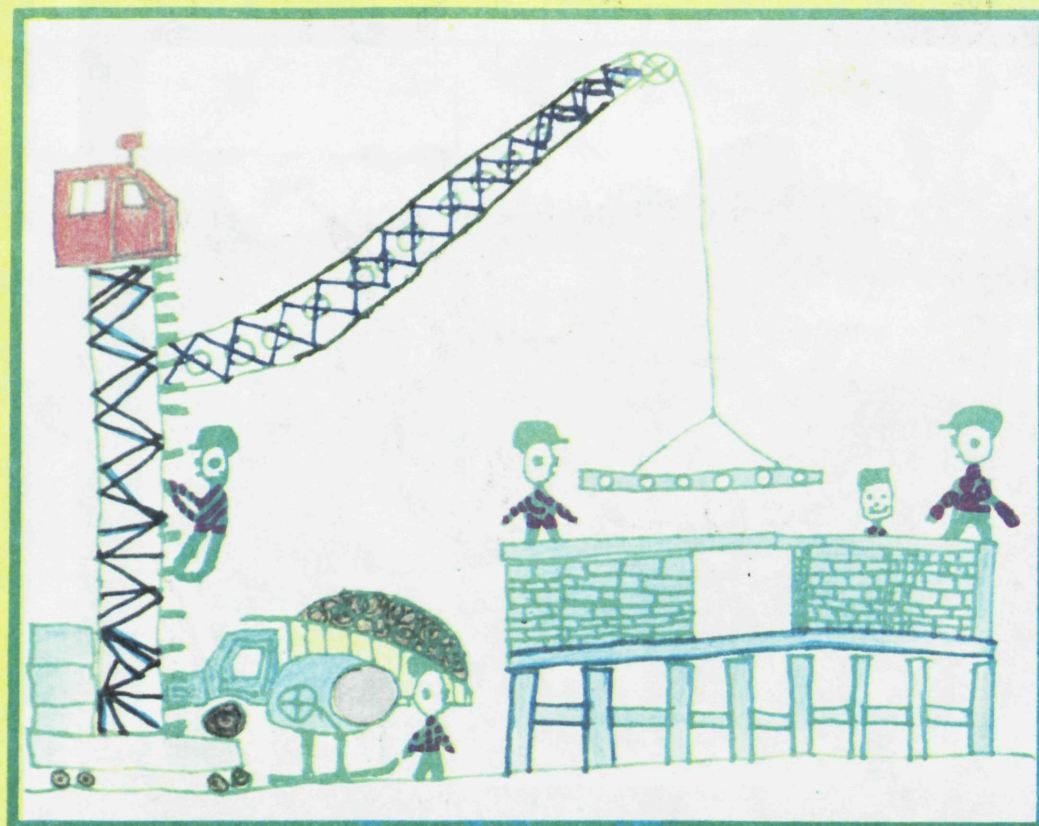
All: «Ehitusel» — joonistanud
AHTO PREGEL Järvakandi
Keskkoolist.

MINU VEND

Mul on kodus väike vend. Tema nimi on Kaido. Ta oskab kõndida, aga veel ei räägi. Vend oskab vaid mõningaid sõnu öelda: mömm, kiss, ahv, mää, õde ja aitäh. Vend vaatab ka raamatuid. Näeb seal karu ja ütleb mömm, kui aga kassi, ütleb kiss. Kaido näeb raamatus lammast või jänest ning ütleb mää, kui sasib ema kasuka karvades, ütleb mää. Kui minul on juuksed sassis, siis arvab, et see on ka mää.

KÖLLE KALLAVUS,
M. Härma nim. Tartu
2. Keskkooli IIb klassi
õpilane

PARGIS

KORD, KUI LÄKSIN PARGIST LÄBI,
KUKKUS MULLE PÄHE KÄBI.
TÕSTSIN PEA JA JUHTUS IMEI!
ORAV ÜTLES OMA NIME.

NÜÜD ON MINUL SÖBER MIKI.
TA TEEB SADA IMETRIKKI.
ORAVALE PÄHKLEID ANNAN,
TEDA OMA MÜTSIS KANNAN.

MIKI MÄNGIKS TERVE PÄEVA,
KUID MA ÜTLEN TAL' HEAD PÄEVA.
MIKI SEDA VEEL EI JAGA,
ET MA MAADLEN AABITSAGA.

ANDRES HEINLAID,
Kingissepa 2. Keskkooli
1c klassi õpilane

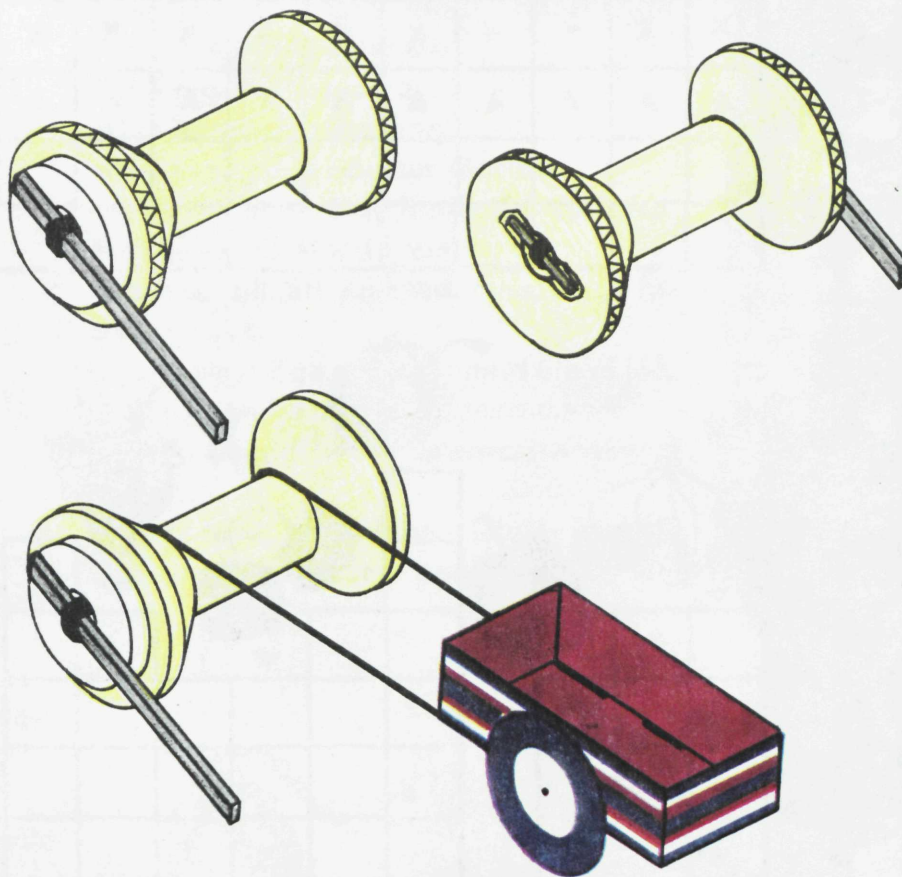
VÄIKE MARI

VÄIKE MARI ON NII LOHAKAS,
KÄIB KAMMIMATA PEAGA NAGU
OHAKAS.
TAL TÕESTI OLEMA PEAKS HÄBI,
SEST SUKAKAND TAL JÄLLE ON LÄBI.

EMA RIIDLEB MARIGA,
AGA RIIDLE NAGU SEINAGA.
OH, MARI, MARI, KUS ON SU ARU,
KÄID RINGI NAGU ARUTA KARU.

LEA JÜRISSESON,
Tallinna 46. Keskkooli
IIIb klassi õpilane

Aprillikuu «Tähekese» Klauabu-preemia —
raamatu — saavad TEET SAAN Lülle-
mäelt, INDREK TAMMEL Kuremäelt, PIRET
ALLMERE, PILLE LUIDE ja ANDRES
LILLIPUU Tallinnast.

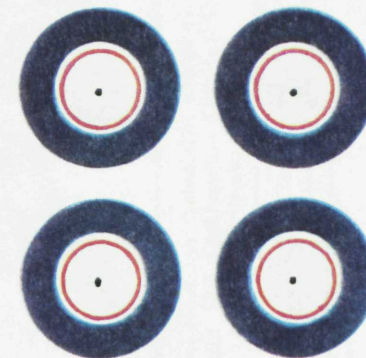
Joonistanud KILLU REMMELGAS

TRAKTOR

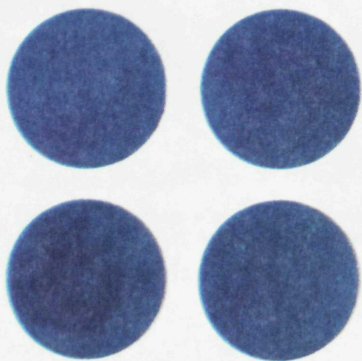
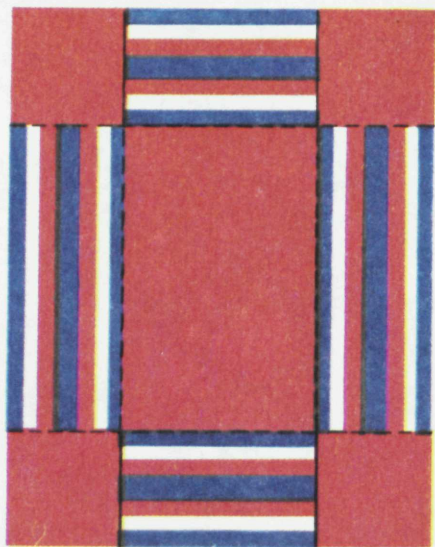
Traktori tegemiseks vajad tühja niidirulli, jämedat küünlajuppi, kummist rõngast, väävlita tuletikku ja kolme kirjaklambrit. Lõika niidirulli «ratastele» noaga väikesed sakid. Mootoriks sobib kõige paremini jalgratta vana õhukummi otsast lõigatud rõngas,

sobib ka peenike kummipael, mis rõngaks seotud. Nüüd lõika jämeda küünla otsast üks ratas (et see ei puruneks, peab nuga olema hästi õhukene). Rattakese keskele puuri kääriotsa või mõne naelaga auk. Rattakese küljele uurista väike kanal, kuhu tikk külgepidi mahub. Veel naksa kir-

SEDA JOONT MÜÜDA LÕIKA VÄLJA KÕRVAOLEV KÄSITÖÖLEHT

jaklambri otsast pisike traaditükk ja traktori osad ongi valmis. Nüüd pista kummirõngas niidirulli ja rattakese sisse, nii et aasad välja ulatuksid. Läbi rattapoolse aasa pista tuletikk, aasa teise otsa traaditükk, siis keera mootor üles. Selleks keeruta tikku nagu propellerit, et kummirõngas hästi krussi läheks. Pane traktor põrandale või lauale ja see hakkab kohe veerema. Veel võid teha traktorihaagise. Kast ja rattad lõika siit välja. Kast kleebi kokku. Rattad võid

kasti külge kleepida, aga võid ka läbi kasti torgata traadi, mille otsa paned rattad. Võid teha rattad teisest tühjast niidirullist. Siis peab pikem traat olema. (Vaata joonist!)

Kasti servadesse torka augud. Sealt pista sisse traadid. Pane natuke liimi peale, et traadid välja ei tuleks. Teised otsad painuta kõveraks. Haagis saabki valmis. Taolisi traktoreid on isagi väiksenä teinud. Küllap ta aitab, kui teda palud.

JAAN PIIR

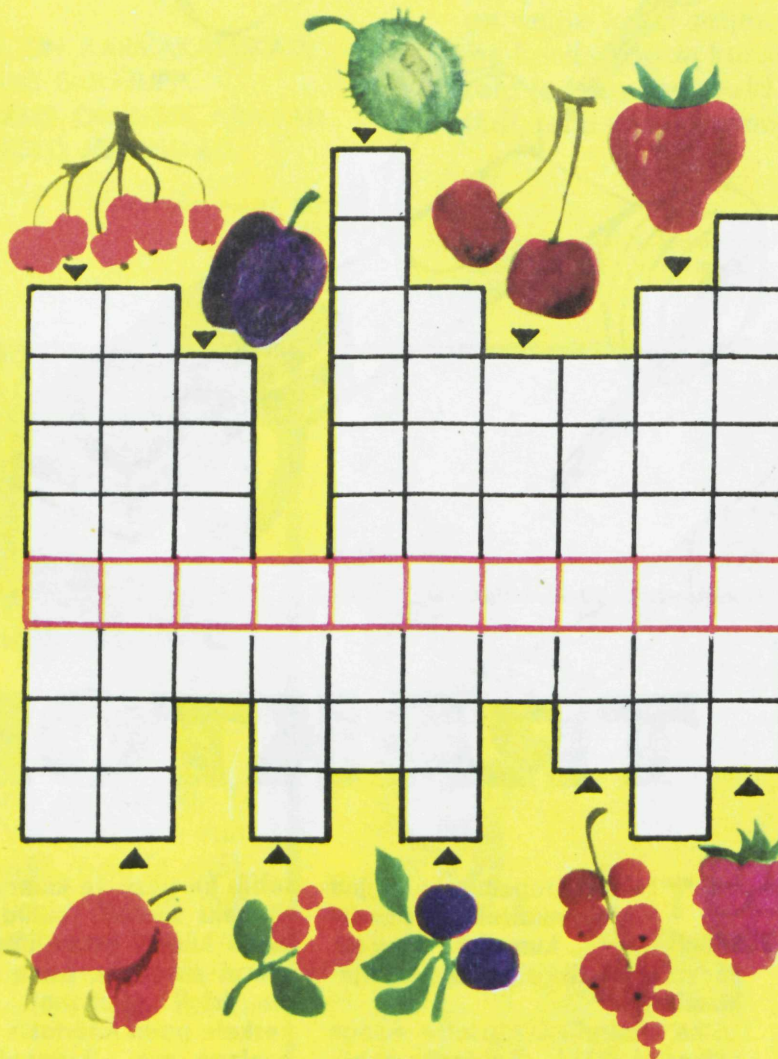
ARVA ARAL! ARVA ARAL! ARVA ARAL!

K	K	K	K	K	K	K	K	K	K	K
A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A

Ülal all:

1. Saia- või leivapätsike.
2. ... kakar.
3. Inimese pikkus.
4. Tüdurukunimi.
5. Mööbliese.
6. Metsloom.
7. Teravilli.
8. Kodulind.
9. Veevõtukoht.
10. Jook.
11. Südame, juhm.

Õige lahenduse korral annavad sõnade viimased tähed söögi-seene nimetuse.

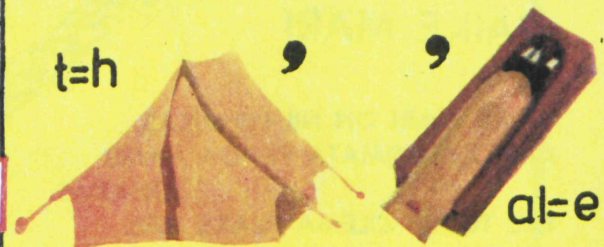
Kirjuta ülalt alla marjade nimetused. Õige lahenduse korral loed põikreast tuttava kunstniku ja multafilmi autori nime.

1979. aasta on ...

R

t=h

al=e

ud=s

l=s

Merikese pea

«**O**eh, mis me küll minuga peale hakkame?» muretses Merike kord tõsimeeli.

«Mis siis lahti on?» huvitusid isa ja ema. «Ärge rääkige!» kurtis Merike. «Kõrvadega on väga pahasti . . .»

«Kuidas?»

«Näd ei salli seepi ja vett. Nad ei kuule üldse, kui midagi teha kästakse.»

«See on tõepoolest nõnda,» tõendas ema.

«Ja silmad . . .» jätkas Merike.

«Mis siis nendega on?» uuris isa.

«Õhtul ei taha silmad voodis kuidagi kinni minna,» kaebas Merike.

«Ei taha jah!» kinnitas ema.

«Ja suu . . .»

«Suu kah veel?» imestas isa.

«Suu vaidleb vastu ja räägib rumalusi. Ja vahel teeb lausa jonnikisa,» tunnistas Merike. Ema noogutas.

«Juuksed on jälle sellised, et ei lase ennast kammida,» ohkas Merike. «Ja siis

veel see nina — see topib ennast kogu aeg igale poole vahele.»

«Hull lugu!» lausus isa.

«Hull lugu!» kordas ema.

«Hull lugu jah!» nõustus Merike.

«Mida siis ette võtta, Merike?» küsis isa. Merike ei mõtelnud kaua.

«Kõrvad, silmad, juuksed, nina, suu,» luges ta kokku.

«Terve pea! Ega siin vist muud üle ei jää, kui peab mulle uue pea panema.»

«Mis sa räägid?!» üllatus ema. Isa vangutas pead.

«Kui ei taha, siis ei taha,» lautas Merike käsi ning läks enesele peeglist keelt näitama.

Illustreerinud ANNE AARE

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 8 — 1979. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. ilmub kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tegasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Märdi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Märdi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja S. Järv 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 21. VI 1979. Trükkida antud 20. VII 1979. Trükkiarv 72 000. Offsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,84. MB-05366. Tellimise nr. 2090. EKP Keskmittee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel VAIKE PÄÄSUKESE joonistus «Vigri «Optimistiga» Tallinna lahel».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллинн, 200090, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллинн, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 2090. Тираж 72 000.

Sel sügisel lähevad kõik esimese klassi õpilased kooli uutmoodi koolivormiga. Peagi saavad ka teised õpilased uued kooliriided.

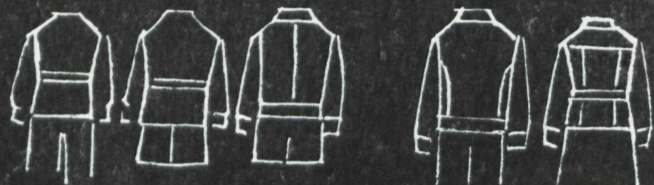
Koolivorm õmmeldakse tumesinisest teksasriidest ja on hästi pestav. Seelikud, püksid, vestid ja jakid saavad uue näo. Pluusid, nii igapäevane kui pidulik, jäävad samaks.

1. — 7. klassi tütarlapsed kannavad seelikut või

pitki pükse ja vesti. Seelikut võib kanda ka traksidega. Vesti juurde kuulub veel seotav vöö.

8. — 11. klassi tüdrukutel on vesti asemel jakk. Poiste püksid õmmeldakse uue löike järgi. Pintsakut asendab blusoon, mida võib kanda pioneerikaelaräti või lipsuga.

ENE REBANE

Joonistanud SELMA REMME